

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	3
Wabo	3
Natuurbescherming	6
Waterwet	11
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	11
Sociale zekerheid overig	13
TOZO, NOW, TOFA	13
Bestuursrecht overig	15
Algemene verordening gegevensbescherming	15
Wegenverkeerswet	15
Vreemdelingenrecht	18
Regulier	18
MVV	20
Asiel	22
Richtlijnen en verordeningen	23
Vreemdelingenbewaring	24

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 80

ABRS, 26-01-2022, 202100206/1/A2

burgemeester van Den Haag.

Awb 4:5

Wegenverkeerswet 1994 107, 113, 126

Reglement rijbewijzen (hierna: Reglement) 34 lid 1 aanhef en onder a

AANVRAAG. I.c. heeft de burgemeester de aanvraag van [appellante] op grond van artikel 4:5 van de Awb niet in behandeling genomen. Deze bepaling gaat over herstelbare vormverzuimen. [Appellante] erkent dat zij niet de in artikel 34, eerste lid, aanhef en onder a, van het Reglement genoemde verklaring van rijvaardigheid heeft overgelegd en dat deze ook niet op haar naam bij de RDW staat geregistreerd. Hetgeen zij in hoger beroep heeft aangevoerd strekt ertoe dat aan haar, zonder dat zij examen hoeft af te leggen, een bromfietsrijbewijs wordt afgegeven. Daarom kan het niet voldoen aan artikel 34, eerste lid, aanhef en onder a, van het Reglement in dit geval niet worden aangemerkt als een herstelbaar vormverzuim. Of haar kan worden tegengeworpen dat zij niet aan deze bepaling voldoet, dient aan de orde te komen bij een inhoudelijke beoordeling van de aanvraag. Alleen al hierom betoogt [appellante] terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de burgemeester gehouden was om haar aanvraag niet in behandeling te nemen.

[ECLI:NL:RVS:2022:255](#)

JnB 2022, 81

MK ABRs, 26-01-2022, 201909129/2/R3

raad van de gemeente Groningen.

Awb 1:2, 8:1

ONTVANKELIJKHEID. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. EINDUITSPRAAK. I.c. wordt aanleiding gezien om, anders dan in de tussenuitspraak is overwogen, de beroepen van [appellanten sub 1 t/m 5] alsnog geheel ontvankelijk te achten. De ABRs kan behalve in uitzonderlijke gevallen niet terugkomen van een in de tussenuitspraak gegeven oordeel. Geoordeeld wordt dat hier sprake is van een uitzonderlijk geval. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRs van 17 november 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:2598](#)). De ABRs heeft namelijk haar rechtspraak over de ontvankelijkheid van beroepen tegen omgevingsrechtelijke besluiten die zijn voorbereid met afdeling 3.4 van de Awb gewijzigd. Verwijzing naar het arrest van het HvJ van de EU van 14 januari 2021 ([ECLI:EU:C:2021:7](#)) en de uitspraken van de ABRs van van 14 april 2021, ([ECLI:NL:RVS:2021:786](#)), 4 mei 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:953](#)) en 30 juni 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:1424](#)). Dit betekent dat bij omgevingsrechtelijke besluiten die zijn voorbereid met afdeling 3.4 van de Awb, artikel 6:13 van de Awb alleen nog wordt tegengeworpen aan niet-belanghebbenden die (verwijtbaar) geen of te laat een zienswijze naar voren hebben gebracht over het ontwerpbesluit. Voor het antwoord op de vraag of de beroepen van [appellanten sub 1 t/m 5] ontvankelijk zijn, is dus beslissend of zij belanghebbenden zijn. Omdat hun percelen direct grenzen aan het plangebied, wordt geoordeeld dat zij belanghebbenden zijn bij het plan.

[ECLI:NL:RVS:2022:248](#)

JnB 2022, 82

MK CRvB, 18-01-2022 (publ. 24-01-2021), 21491 PW e.v.

het Drechtstedenbestuur.

Awb 8:55 lid 7, 8:104 lid 2 aanhef en onder c

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 6

HOGER BEROEP. DOORBREKING APPELVERBOD. MISBRUIK VAN RECHT. I.c. heeft de rechtbank, zonder appelland voorafgaand in de gelegenheid te stellen op een zitting te worden gehoord, de verzetten niet-ontvankelijk verklaard wegens misbruik van recht. In het geval van niet-ontvankelijkverklaring van een rechtsmiddel wegens misbruik van recht is er geen grond voor het oordeel dat het recht op een eerlijk proces als bedoeld in artikel 6 van het EVRM is geschonden. Het recht op toegang tot de rechter mag immers worden beperkt en dat is niet in strijd met artikel 6 van het EVRM, mits de beperkingen niet in essentie het recht op toegang tot de rechter schaden, een gerechtvaardigd doel dienen en proportioneel zijn. Niet-ontvankelijkverklaring van een rechtsmiddel dat misbruik van recht inhoudt, voldoet aan die eisen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 19 november 2014

([ECLI:NL:RVS:2014:4135](#)). I.c. kan daarom alleen grond bestaan voor doorbreking van het appelverbod, indien het oordeel van de rechtbank dat sprake is van misbruik van recht onjuist is. Nu wat appelland tegen het oordeel van de rechtbank dat sprake is van misbruik van recht heeft aangevoerd niet slaagt, kan dit niet leiden tot doorbreking van het appelverbod.

[ECLI:NL:CRVB:2022:105](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 83

ABRS, 26-01-2022, 202100149/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Waalre.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II 4 aanhef en onderdeel 1

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. OMVANG BOUWPERCEEL. Bij de vaststelling van de omvang van een bouwperceel is de actuele situatie bepalend, waarbij in beginsel wordt uitgegaan van kadastrale percelen. Verwijzing naar ABRS 28-02-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:699](#), en 11-10-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2749](#). In afwijking van dit uitgangspunt kan een wijziging in eigendomsverhouding, die na de vaststelling van het bestemmingsplan is ontstaan, van belang zijn voor de vraag of de omvang van het bouwperceel is gewijzigd.

[...] Bij besluit van 19 september 2019 heeft het college aan [vergunninghouder] een omgevingsvergunning verleend voor de activiteiten bouwen en gebruiken in strijd met het bestemmingsplan ten behoeve van het renoveren en uitbouwen van een woonhuis [...].

[...] Kadastrale perceelgrens of feitelijke perceelgrens?

[...] 6.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraken van 28 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:699](#), en 11 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2749](#)), is bij de vaststelling van de omvang van een bouwperceel de actuele situatie bepalend, waarbij in beginsel wordt uitgegaan van kadastrale percelen. In afwijking van dit uitgangspunt kan een wijziging in eigendomsverhouding, die na de vaststelling van het bestemmingsplan is ontstaan, van belang zijn voor de vraag of de omvang van het bouwperceel is gewijzigd.

De Afdeling stelt vast dat tussen partijen in geschil is of de kadastrale perceelgrens nabij de uitbouw een juiste weergave is van de eigendomsverhoudingen, omdat de erfafscheiding niet op de kadastrale perceelgrens staat. Anders dan [appellant] betoogt, heeft [vergunninghouder] niet erkend dat [appellant] door verkrijgende verjaring eigenaar van het stuk grond is geworden.

[vergunninghouder] heeft alleen aangegeven dat de erfafscheiding niet volgens de kadastrale perceelgrens is gerealiseerd en dat hij bereid is om dit in het Kadaster te laten wijzigen, mits voor het stuk grond een vergoeding wordt betaald. De vraag of de kadastrale perceelgrens door verjaring is gewijzigd is een kwestie van privaatrechtelijke aard die in deze procedure over het bouwplan niet ter beoordeling staat. Deze vraag is aan de burgerlijke rechter voorgelegd door [appellant] en omdat de burgerlijke rechter zal moeten beoordelen of de eigendomsverhoudingen zijn gewijzigd, maakt de enkele aanwezigheid van objecten die behoren bij het aangrenzende perceel en die in afwijking van de kadastrale grenzen zijn geplaatst, niet dat het kadastrale perceel niet langer als de actuele situatie heeft te gelden.

Gelet op het voorgaande, heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling terecht geoordeeld dat het college bij de beoordeling van het bouwplan niet vooruit hoefde te lopen op de uitkomst van de procedure bij de burgerlijke rechter en in dit geval niet hoefde uit te gaan van de feitelijke perceelgrens.

[...] 6.2. De Afdeling ziet in hetgeen [appellant] heeft aangevoerd verder, net als de rechtbank, geen aanleiding voor het oordeel dat de perceelsgrenzen, zoals op de bij het besluit van 19 maart 2020 behorende bouwtekeningen weergegeven, niet overeenkomen met de kadastrale begrenzing van het perceel, zodat het college niet van onjuiste gegevens is uitgegaan. Anders dan [appellant] betoogt, hoefde het college voor het bepalen van de kadastrale perceelsgrenzen, zoals in deze procedure aan de orde, niet de openbare registers te raadplegen. Uit het arrest van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 7 mei 2013, [ECLI:NL:GHARL:2013:CA0396](#), waarnaar [appellant] verwijst, volgt slechts dat het raadplegen van de openbare registers van belang kan zijn voor de vaststelling of iemand te goeder trouw eigenaar door verjaring is geworden.

Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:254](#)

JnB 2022, 84

ABRS, 26-01-2022, 202005079/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Best, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder a en e

WABO-milieu. Handhaving. I.c. heeft het college geen bijzondere omstandigheden aangevoerd die zouden moeten leiden tot het oordeel dat handhaving in dit geval zodanig onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat het college daarvan heeft kunnen afzien. Daartoe wordt overwogen dat in de omstandigheid dat volgens het college met de thans aanwezige combiluchtwasser dezelfde of betere resultaten zouden kunnen worden behaald dan met de vergunde combiluchtwasser - wat daarvan ook zij - terecht geen grond is gezien voor het oordeel dat van handhaving kon worden afgezien.

Besluit waarbij het college, naar aanleiding van een verzoek om handhaving van [wederpartij], [vergunninghouder] onder oplegging van een dwangsom heeft gelast om vóór 4 februari 2019 te voldoen aan de in de omgevingsvergunning van 5 januari 2015 opgenomen voorwaarden over de landschappelijke inpassing. Het college heeft het verzoek om handhaving afgewezen voor zover dat verzoek betrekking heeft op de luchtwater en de situering van de stal. [...]

Combiluchtwater

3. Het college betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat sprake is van een samenstel van bijzondere omstandigheden op grond waarvan kon worden afgezien van handhaving. [...]

3.1. De Afdeling stelt voorop dat, hetgeen niet in geschil is, in strijd met de revisievergunning van 21 december 2009 een andere combiluchtwater is geplaatst dan vergund, zodat het college bevoegd was om handhavend op te treden tegen deze overtreding.

Gelet op het algemeen belang dat gediend is met handhaving, zal in geval van overtreding van een wettelijk voorschrift het bestuursorgaan dat bevoegd is om met een last onder bestuursdwang of dwangsom op te treden, in de regel van deze bevoegdheid gebruik moeten maken. Slechts onder bijzondere omstandigheden mag het bestuursorgaan weigeren dit te doen. Dit kan zich voordoen indien concreet zicht op legalisering bestaat. Voorts kan handhavend optreden zodanig onevenredig zijn in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat van optreden in die concrete situatie behoort te worden afgezien.

3.2. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat het college geen bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd die zouden moeten leiden tot het oordeel dat handhaving in dit geval zodanig onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat het college daarvan heeft kunnen afzien. Daartoe wordt overwogen dat de rechtbank in de omstandigheid dat volgens het

college met de thans aanwezige combiluchtwater dezelfde of betere resultaten zouden kunnen worden behaald dan met de vergunde combiluchtwater - wat daarvan ook zij - terecht geen grond heeft gezien voor het oordeel dat van handhaving kon worden afgezien. Daartoe acht de Afdeling van belang dat de revisievergunning van 21 december 2009 uitsluitend zag op de gevraagde combiluchtwater met chemische water. Voor de gerealiseerde combiluchtwater met een watergordijn en biologische water is destijds geen omgevingsvergunning aangevraagd en die combiluchtwater is aldus niet vergund. Verder is van belang dat vergunninghouder ook nadien geen omgevingsvergunning voor deze combiluchtwater heeft aangevraagd en dat de milieugevolgen van deze combiluchtwater derhalve niet zijn beoordeeld.

Verder heeft de rechtbank ook in de gestelde omstandigheid dat handhaving ernstige financiële gevolgen zou kunnen hebben en zou kunnen leiden tot het faillissement van de vergunninghouder, geen aanleiding hoeven zien voor het oordeel dat handhavend optreden zodanig onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat het college daarvan kon afzien. Daargelaten dat het college naar het oordeel van de Afdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat handhavend optreden zal leiden tot het faillissement van de vergunninghouder, heeft vergunninghouder door een andere luchtwater te plaatsen dan is vergund het risico genomen dat daartegen handhavend zou worden opgetreden met de financiële consequenties van dien.

Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:256](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 85

MK Rechtbank Overijssel, 25-01-2022 (publ. 26-01-2022), AWB 20/1923

college van gedeputeerde staten van Overijssel, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. HANDHAVING. Afwijzing

handhavingsverzoek biomassa-installatie (bmi). I.c. wordt geoordeeld dat verweerder in het bestreden besluit niet inzichtelijk heeft gemaakt wat of hoe groot in dit geval de inbreuk is op de belangen die zijn betrokken bij de bescherming van de natuurlijke kenmerken van het betrokken Natura 2000-gebied. Verweerder heeft niet aannemelijk gemaakt dat handhavend optreden onevenredig zou zijn. Geen aanleiding voor instandlating van de rechtsgevolgen. Niet kan worden gezegd dat artikel 1.13a van de Wnb en het ontwerp Legalisatieprogramma PAS-meldingen voor [derde-partij] nu al concreet zicht bieden op legalisatie van haar bmi.

[...] Bij besluit van 23 april 2020 (het primaire besluit) heeft verweerder het verzoek van eiseres om handhavend op te treden tegen de biomassa-installatie (bmi) van [derde-partij] afgewezen.

[...] Is sprake van een overtreding?

[...] 4.2 Niet in geschil is dat de bmi van [derde-partij] stikstofdepositie veroorzaakt op een Natura 2000-gebied. Tussen verweerder en eiseres is niet in geschil dat hierdoor niet is uitgesloten dat de bmi significante gevolgen kan hebben voor het Natura 2000-gebied, zodat voor de bmi een Wnb-vergunning vereist is.

4.3 [derde-partij] heeft ter zitting gesteld dat het maar zeer de vraag is of haar bmi zorgt voor een toename van stikstofdepositie op het Natura 2000-gebied. Zij levert namelijk energie aan

FrieslandCampina, die daardoor haar gaskachel uitzet. Volgens [derde-partij] kan de stikstofdepositie die haar bmi veroorzaakt worden weggestreept tegen de depositie die wordt bespaard met het uitzetten van de gaskachel door FrieslandCampina. De rechtbank volgt [derde-partij] hier niet in. Allereerst heeft [derde-partij] deze stelling op geen enkele wijze onderbouwd en aannemelijk gemaakt. Daarnaast moet op zichzelf worden bezien of de bmi van [derde-partij] significante gevolgen kan hebben voor het Natura 2000-gebied en dus vergunningplichtig is. Dat FrieslandCampina door de bmi van [derde-partij] wellicht minder stikstofemissie heeft, is voor de vraag of het project van [derde-partij] vergunningplichtig is niet relevant. De rechtbank is van oordeel dat verweerder voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb een vergunning is vereist voor de bmi van [derde-partij]. Nu [derde-partij] hier niet over beschikt, heeft verweerder terecht geconcludeerd dat [derde-partij] in overtreding is van voormeld artikel van de Wnb.

Beginselplicht tot handhaving

[...] Is handhavend optreden onevenredig?

6.1 De rechtbank beantwoordt voormelde vraag ontkennend. Kort samengevat, heeft verweerder in het bestreden besluit geconcludeerd dat handhavend optreden onevenredig is, omdat [derde-partij] geen verwijt van de overtreding kan worden gemaakt, dat er sinds het vervallen van het PAS veel onduidelijk is en dat gewerkt wordt aan mogelijkheden om de overtreding te legaliseren. Verweerder heeft in het bestreden besluit echter niet inzichtelijk gemaakt wat of hoe groot in dit geval de inbreuk is op de belangen die zijn betrokken bij de bescherming van de natuurlijke kenmerken van het betrokken Natura 2000-gebied. Zo is onduidelijk wat de huidige situatie van de te beschermen natuurwaarden is, in hoeverre de instandhoudingsdoelen voor de te beschermen habitattypen en Habitatrichtlijnsoorten worden gehaald en welke gevolgen de geconstateerde overtreding heeft. Reeds op grond hiervan is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat handhavend optreden onevenredig zou zijn. Het bestreden besluit is vastgesteld in strijd met de bij het voorbereiden van een besluit te betrachten zorgvuldigheid als bedoeld in artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht.

6.2 In verweer heeft verweerder, in aanvulling op het bestreden besluit, nog aangevoerd dat de overtreding voor een geringe depositie op het Natura 2000-gebied zorgt en dat handhavend optreden voor [derde-partij] aanzienlijke (financiële) consequenties zou hebben en de rechtszekerheid zou schaden. Verder heeft verweerder aangevoerd dat het legalisatietraject inmiddels is ingezet, dat op 1 juli 2021 de Wet stikstofreductie en natuurverbetering (Wsn) in werking is getreden en dat op 10 november 2021 het ontwerp van het Legalisatieprogramma PAS-meldingen ter inzage is gelegd. Ook zijn en worden inmiddels andere maatregelen genomen ter reductie van de stikstofdepositie en verbetering van de natuur. Gelet op deze omstandigheden, zijn de belangen die pleiten tegen handhavend optreden zwaar genoeg om daarvan af te zien. Het zou oneerlijk en onevenredig zijn om van [derde-partij] te verlangen dat zij veel tijd, moeite en geld moet steken in het krijgen van een natuurvergunning dan wel haar activiteiten moet staken, aldus verweerder.

6.3 De rechtbank ziet in hetgeen verweerder heeft aangevoerd geen reden om te oordelen dat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand kunnen blijven. De door verweerder aangevoerde omstandigheden nemen namelijk niet weg dat nog steeds onvoldoende inzicht is verschaft in de relevante natuurbelangen c.q. gevolgen voor het betrokken Natura 2000-gebied bij de vraag of handhavend optreden tegen de bmi van [derde-partij] onevenredig is. Dat inmiddels andere maatregelen worden getroffen om de natuur te verbeteren en stikstofreductie te realiseren betekent niet dat de bmi van [derde-partij], ondanks dat die voor een relatief geringe depositie zorgt, geen

significante gevolgen voor het Natura 2000-gebied kan hebben. Bovendien heeft verweerder niet onderbouwd en inzichtelijk gemaakt dat de desbetreffende maatregelen al zo effectief zijn of binnenkort zo effectief worden, dat handhavend optreden onevenredig zou zijn. Daarbij stelt de rechtbank vast dat op de website www.natura2000.nl is vermeld dat het Natura 2000-gebied nu al stikstof-overbelast is.

6.4 De rechtbank overweegt verder dat met de Wsn (*Staatsblad 2021, 140*) artikel 1.13a in de Wnb is opgenomen. Dit artikel draagt de minister van LNV op om samen met gedeputeerde staten van de provincies zorg te dragen voor het legaliseren van, kort gezegd, de projecten waarvoor ten tijde van het PAS geen natuurvergunning nodig was. Het ontwerp Legalisatieprogramma PAS-meldingen geeft aan op welke wijze er alsnog toestemming kan worden verleend voor vergunningplichtige activiteiten. Daarvoor moet allereerst stikstofruimte zijn. Dat moet worden bereikt door het nemen van bronmaatregelen. Daarnaast moet worden geregeld dat de ruimte uit de bronmaatregelen ook kan worden uitgegeven aan het legaliseren van de PAS-meldingen. Tot slot moet worden beoordeeld of en wanneer een PAS-melder de benodigde Wnb-vergunning kan krijgen. Gezien deze stappen die eerst nog moeten worden doorlopen, kan niet worden gezegd dat artikel 1.13a van de Wnb en het ontwerp Legalisatieprogramma PAS-meldingen voor [derde-partij] nu al concreet zicht bieden op legalisatie van haar bmi. [...]

6.5 Verweerder heeft ter zitting aangevoerd dat de maatregelen die op grond van het Legalisatieprogramma PAS-meldingen worden genomen binnen drie jaar moeten zijn uitgevoerd. Dit betekent volgens verweerder dat legalisatie van de bmi zeker zal plaatsvinden, zodat vaststaat dat de overtreding waar het in dit geschil om gaat tijdelijk is. Ook als er geen sprake is van concreet zicht op legalisatie, brengt deze omstandigheid volgens verweerder alsnog mee dat het redelijk is om af te zien van handhavend optreden.

6.6 De rechtbank is van oordeel dat ook dit betoog van verweerder niet kan worden gevolgd. Gelet op de onder 6.4 genoemde stappen die hiervoor moeten worden genomen en het locatie specifieke karakter daarvan, heeft verweerder niet aangetoond dat het in grote mate waarschijnlijk is dat op grond van het Legalisatieprogramma PAS-meldingen binnen afzienbare tijd voor de bmi van [derde-partij] een Wnb-vergunning kan worden verleend. Hierdoor kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden gezegd dat handhavend optreden tegen de bmi van [derde-partij] onevenredig is, zonder dat deugdelijk in beeld is gebracht welke gevolgen die bmi heeft voor het Natura 2000-gebied.

6.7 Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven en dat er geen aanleiding is om de rechtsgevolgen van dat besluit in stand te laten. [...]

[ECLI:NL:RBOVE:2022:196](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Rechtbank Overijssel van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RBOVE:2022:198](#) en [ECLI:NL:RBOVE:2022:199](#).

JnB 2022, 86

MK Rechtbank Oost-Brabant, 21-01-2022, 20/3256

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. INTERN SALDEREN. PAS-VERGUNNING.

In deze uitspraak geeft de rechtbank aan wanneer er wel en wanneer er niet mag worden gesaldeerd.

[...] In het besluit van 9 oktober 2020 (het bestreden besluit) heeft verweerder aan Rendac Son B.V. (Rendac) de op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (Wnb) vereiste vergunning verleend voor de uitbreiding/wijziging van een industrieel bedrijf [...], gelegen nabij Natura 2000-gebieden, zoals opgenomen in bijlage 1, 2, 3 en 4 bij deze vergunning.

[...] 1. Het gaat in deze zaak over een natuurvergunning die in 2020 aan Rendac is verleend. Daarbij is gebruik gemaakt van stikstofruimte in een natuurvergunning uit 2017. De natuurvergunning uit 2017 bood ruimte voor een grotere stikstofemissie dan het bedrijf feitelijk uitstootte. Mag Rendac die ongebruikte stikstofruimte gebruiken voor een nieuwe natuurvergunning? Voordat de rechtbank deze vraag beantwoordt, zet zij eerst de feiten, het bestreden besluit en rechterlijke uitspraken over dit onderwerp op een rij. Hierbij gaat de rechtbank in op de vraag of een zogenoemde PAS-vergunning zonder meer als referentiesituatie kan worden gebruikt. [...].

[...] *Hoe beoordeelt de rechtbank het bestreden besluit?*

[...] 3.3. De rechtbank heeft in de uitspraak van 8 december 2021² [Red:

[ECLI:NL:RBOBR:2021:6389](#)] over de Amercentrale een nuancering aangebracht op de rechtspraak van de Afdeling over intern salderen. Naar het oordeel van de rechtbank mag slechts worden gesaldeerd met niet benutte emissieruimte die in het verleden weliswaar is vergund maar daarbij niet passend is beoordeeld èn waar voor het hervatten van die activiteit een nadere vergunning op basis van de Wnb of de Wabo is vereist als verweerder inzichtelijk maakt met welke andere passende maatregelen een daling van de stikstofdepositie voor dit Natura 2000-gebied kan worden gerealiseerd.

[...] *Behandeling beroepsgronden*

[.] 5.9 Deze uitspraak alsmede de uitspraak van 8 december 2021 over de Amercentrale leiden tot de volgende conclusies over interne saldering:

1. Als onderdelen of activiteiten in de referentiesituatie zijn gerealiseerd of worden uitgevoerd, kan er gewoon mee worden gesaldeerd. Dit geldt ook voor onderdelen of activiteiten die zijn vergund in een PAS-vergunning (een vergunning die is verleend onder verwijzing naar de passende beoordeling van het PAS). De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat de gevolgen van de gerealiseerde onderdelen en uitgevoerde activiteiten al optraden (of optreden). Dit mag ook, omdat de PAS-vergunning formele rechtskracht heeft en dat volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019.⁷ [Red: [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#)]. Er mag mee worden gesaldeerd gelet op de vaste rechtspraak van de Afdeling over intern salderen⁸.

2. Als de activiteiten niet of niet meer worden uitgevoerd maar kunnen worden gestart respectievelijk hervat zonder nieuwe omgevingsvergunning of natuurvergunning kan hiermee gewoon worden gesaldeerd. Hetzelfde geldt voor onderdelen die niet zijn gerealiseerd maar die zonder nieuwe omgevingsvergunning of natuurvergunning alsnog kunnen worden gerealiseerd. Dit heeft de rechtbank overwogen in de uitspraak van 8 december 2021⁹ [Red: [ECLI:NL:RBOBR:2021:6389](#)] over de Amercentrale. Er is dan geen verschil met de situatie onder 1.

3. Als onderdelen niet zijn gerealiseerd of activiteiten niet of niet meer worden uitgevoerd en er een nieuwe omgevingsvergunning of natuurvergunning noodzakelijk is om deze alsnog te realiseren of te hervatten, dan kan slechts met deze onderdelen of activiteiten worden gesaldeerd, als de gevolgen van deze onderdelen of activiteiten eerder passend zijn beoordeeld als bedoeld in artikel 6, derde lid, van de Habitatrictlijn. Dat vloeit voort uit de vaste rechtspraak van de Afdeling over intern salderen.

4. Als deze (niet gerealiseerde) onderdelen of (niet uitgevoerde) activiteiten niet eerder passend zijn beoordeeld omdat er niet eerder een natuurvergunning is verleend of als de onderdelen of activiteiten zijn vergund in een PAS vergunning, dan kan er volgens de rechtbank slechts mee

worden gesaldeerd indien verweerder voldoende onderbouwt dat dit niet leidt tot een verstoring die significante gevolgen kan hebben voor de doelstellingen van deze richtlijn, met name de daarmee nagestreefde instandhoudingsdoelstellingen.

[...] 7. Omdat niet duidelijk is of de gevolgen van de vetmotor en de WKC-installatie passend zijn beoordeeld, kan er niet zonder meer mee worden gesaldeerd. In het bestreden besluit wordt echter wel intern gesaldeerd met deze onderdelen. Verweerder heeft niet onderbouwd dat dit niet leidt tot een verstoring die significante gevolgen kan hebben voor de doelstellingen van de Habitatrichtlijn. Dat betekent dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn en daarom zal moeten worden vernietigd.

8.1 De rechtbank is ermee bekend dat verweerder hoger beroep heeft ingesteld tegen de uitspraak van de rechtbank van 8 december 2021 over de Amercentrale. In deze uitspraak komt de rechtbank tot dezelfde conclusie over intern salderen als in de uitspraak over de Amercentrale met in een PAS-vergunning vergunde, maar niet gerealiseerde onderdelen. Daarom ziet de rechtbank in dit geval geen aanleiding om verweerder in deze procedure in de gelegenheid te stellen het gebrek in het bestreden besluit te herstellen.

8.2 De rechtbank draagt verweerder op binnen zes maanden na deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van Rendac met inachtneming van deze uitspraak. De rechtbank geeft hiervoor een aantal aanwijzingen: [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2022:192](#)

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Rechtbank vernietigt natuurvergunning: destructiebedrijf in Son en Breugel mag niet uitbreiden") uitgebracht.

JnB 2022, 87

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 25-01-2022, ARN 21/5518

college van gedeputeerde staten van de provincie Gelderland, verweerder.

Wet natuurbescherming 3.5

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. Afwijzing (preventief)

handhavingsverzoek. In het kader van ontwikkelingen in en rondom het gebied wil vergunninghouder een informatiecentrum plaatsen op een landtong bij een watersportcentrum. I.c. wordt geoordeeld dat verzoekers in dit geval hebben aangetoond dat onder of zeer dichtbij de locatie waar het informatiecentrum geplaatst zal worden, een beverburcht aanwezig is. Ook in het geval van een verzoek om preventief handhaven ligt het onder die omstandigheden op de weg van verweerder om deugdelijk onderzoek te doen. Dat houdt in dat verweerder moet onderzoeken of het plaatsen van het informatiecentrum gevolgen kan hebben voor de bevers en kan leiden tot een overtreding van artikel 3.5. van de Wet natuurbescherming. Naar het voorlopig oordeel heeft verweerder dit nog onvoldoende onderzocht en heeft hij ondeugdelijk gemotiveerd dat geen sprake is of zal zijn van een overtreding. In de verschillende belangen wordt aanleiding gezien om de voorlopige voorziening te treffen dat de werkzaamheden worden gestaakt tot twee weken nadat verweerder op het bezwaar heeft beslist.

[ECLI:NL:RBGEL:2022:269](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 15-12-2021 (publ. 20-01-2022), SGR AWB 21/7207 e.v. ([ECLI:NL:RBDHA:2021:14516](https://ecli.nl/RBDHA:2021:14516)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 88

MK Rechtbank Den Haag, 06-12-2021 (publ. 21-12-2021), SGR 20/8282

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

BW 7:670, 7:673e lid 2

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. MAXIMERINGSBEPALING. Een redelijke wetsuitleg van de maximeringsbepaling brengt mee dat als het einde van het opzegverbod wegens ziekte vóór 1 juli 2015 is gelegen, zoals in dit geval, dit niet in de weg staat aan compensatie van een over de voorafgaande periode opgebouwde transitievergoeding. De conclusie uit het voorgaande is dat verweerder is uitgegaan van een verkeerde wetsuitleg. Het beroep is daarom gegrond.

8.1. Zoals hiervoor in 6-6.3 besproken, wordt op de voet van het eerste (en derde) lid van artikel 7:673e van het BW bepaald of is voldaan aan de voorwaarden voor compensatie, waaronder die dat de werkgever wegens beëindiging van de arbeidsovereenkomst, op grond van artikel 7:673 van het BW een transitievergoeding verschuldigd was (of bij opzegging of ontbinding zou zijn). Als dat het geval is, zoals hier, dan verstrekt het Uvw volgens het eerste lid van artikel 7:673e van het BW een vergoeding. Uitgaande van verweerdere uitleg van het tweede lid, verstrekt hij echter in het geheel geen (nihil) vergoeding, als de dag na het einde van het opzegverbod wegens ziekte lag voor 1 juli 2015. Deze uitleg van het tweede lid van artikel 7:673e van het BW komt feitelijk neer op een extra voorwaarde voor de verstrekking van compensatie.⁵ Nu die verstrekking al voortvloeit uit het eerste lid en het tweede lid slechts op de maximale hoogte daarvan ziet, laat deze uitleg van het tweede lid zich met het wettelijk systeem van de compensatieregeling niet goed rijmen.

8.2. De tekst van het tweede lid van artikel 7:673e van het BW dwingt naar het oordeel van de rechtbank niet tot die uitleg. In dat tweede lid wordt verwezen naar *het bedrag* aan transitievergoeding dat de werkgever op grond van artikel 7:673 van het BW verschuldigd zou zijn. Die verwijzing duidt op de hoogte van de volgens artikel 7:673 van het BW verschuldigde transitievergoeding en niet op de verschuldigdheid van de vergoeding als zodanig. In artikel 7:673, tweede lid van het BW e.v. is bepaald hoe de hoogte van de transitievergoeding wordt berekend. Dit wordt gedaan aan de hand van de daadwerkelijke duur van de arbeidsovereenkomst. In die context kan artikel 7:673e, tweede lid van het BW ook slechts als rekenvoorschrift worden gelezen, in die zin dat bij berekening van de maximale hoogte van de compensatie, de duur van de arbeidsovereenkomst in voorkomend geval fictief wordt bekort (door van een eerdere beëindigingsdatum uit te gaan).

8.3. Laatstgenoemde lezing sluit aan bij de reden voor de maximeringsbepaling, zoals die uit de wetsgeschiedenis blijkt. Uit de Memorie van toelichting komt in dit verband naar voren dat de

maximering dient ter voorkoming van misbruik, namelijk het voortzetten van de arbeidsovereenkomst uitsluitend met het oog op het verkrijgen van een hogere compensatie. Ook is met de maximering beoogd de periode van een verlengde doorbetalingsplicht als gevolg van een aan de werkgever opgelegde loonsanctie bij de compensatie buiten de berekening te laten, vanuit de gedachte dat de hogere transitievergoeding als gevolg van de loonsanctie aan de werkgever is te wijten (Kamerstukken II 2016 - 2017, 34 699, nr. 3, p. 4 -5). In de Nota van wijziging van de Wet arbeidsmarkt in balans, is over de voorgestelde maximeringsbepaling vermeld:

“In het voorgestelde artikel 7:673e, tweede lid, BW is onder meer beoogd te regelen dat de compensatie van de na langdurige ziekte betaalde transitievergoeding gemaximeerd is op het bedrag dat verschuldigd is direct nadat de werknemer 104 weken ziek is geweest. Daarvoor werd verwezen naar het tijdvak, bedoeld in artikel 629, eerste en tweede lid, van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek. Daarmee werd de maximering gekoppeld aan het tijdvak waarin de werkgever gehouden is het loon tijdens ziekte door te betalen. Dit tijdvak is echter niet in alle gevallen gelijk. Om deze reden wordt voorgesteld de maximering te koppelen aan het moment waarop de arbeidsovereenkomst van de zieke werknemer op grond van artikel 670, eerste lid, onderdeel a, opgezegd mag worden. Dat is dus na twee jaar ziekte. (...) Opgemerkt wordt dat niet bepaald wordt dat artikel 670, elfde lid, van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek van toepassing is op de maximering. Als het opzegverbod bij ziekte van de werknemer als gevolg van een loonsanctie langer geldt dan de in artikel 670, eerste lid, onderdeel a, bedoelde periode van twee jaar, wordt derhalve het bedrag aan transitievergoeding dat de werknemer over die extra periode opbouwt niet gecompenseerd.” (Kamerstukken II 2018-2019, 35074, nr 10, p. 4).

Met de maximeringsbepaling is aldus slechts beoogd te regelen dat de transitievergoeding die wordt opgebouwd in de periode ná het einde van het opzegverbod wegens ziekte tot aan de daadwerkelijke beëindiging van de arbeidsovereenkomst, bij de compensatie buiten beschouwing blijft.

8.4. Uit de wetsgeschiedenis blijkt niet dat de wetgever heeft stilgestaan bij de in deze zaak voorliggende specifieke situatie waarin het einde van het opzegverbod wegens ziekte vóór 1 juli 2015 lag, maar de arbeidsovereenkomst wegens langdurige arbeidsongeschiktheid ná die datum is beëindigd. In het licht van het voorgaande kan echter niet worden aangenomen dat de wetgever een werkgever in die situatie compensatie van de betaalde transitievergoeding (geheel) heeft willen ontzeggen. Dit klemt te meer nu de wetgever de compensatieregeling gezien de overgangsrechtelijke bepalingen uitdrukkelijk met terugwerkende kracht van toepassing heeft laten zijn in situaties waarin de arbeidsovereenkomst op of na 1 juli 2015 is beëindigd of niet is voortgezet, zonder daarbij in een uitzondering te voorzien. In de Nota naar aanleiding van het verslag is hierover van de zijde van de regering opgemerkt:

“De compensatieregeling is ook van toepassing als de arbeidsovereenkomst is beëindigd of niet is voortgezet op of na 1 juli 2015. Aldus wordt de werkgever, die na dat tijdstip maar voor de inwerkingtreding van dit wetsvoorstel langdurig arbeidsongeschikte werknemers heeft ontslagen en een transitievergoeding heeft betaald, niet benadeeld. Daarnaast zorgt deze compensatiemogelijkheid voor oude gevallen ervoor dat er geen prikkel ontstaat om langdurig arbeidsongeschikte werknemers in dienst te houden in slapende arbeidsovereenkomsten.” (Kamerstukken II 2017 - 2018, 34 699, nr. 6, p. 9).

Onder meer uit deze laatste zin komt naar voren dat doel van de compensatieregeling is een einde te maken aan de praktijk van ‘slapende dienstverbanden’, door de werkgever te compenseren voor de cumulatie van de transitievergoeding met de tijdens de ziekte van de werknemer gemaakte

(loon)kosten. In de door verweerder gehanteerde uitleg van de maximeringsbepaling wordt aan dat doel afbreuk gedaan. Het slapend houden van dienstverbanden waarvan het opzegverbod wegens ziekte al voor 1 juli 2015 eindigde, wordt met die uitleg in de hand gewerkt. Eiseres heeft dat ter zitting in feite ook bevestigd met haar toelichting dat zij de vaststellingsovereenkomst met haar ex-werknemer juist is aangegaan in de veronderstelling dat zij compensatie zou ontvangen.

8.5 Een redelijke wetsuitleg van de maximeringsbepaling brengt daarom mee dat als het einde van het opzegverbod wegens ziekte vóór 1 juli 2015 is gelegen, zoals in dit geval, dit niet in de weg staat aan compensatie van een over de voorafgaande periode opgebouwde transitievergoeding.

9. De conclusie uit het voorgaande is dat verweerder is uitgegaan van een verkeerde wetsuitleg. Het beroep is daarom gegrond. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2021:13705](#)

Zie voorts: *Rechtbank Den Haag*, 06-12-2021, [ECLI:NL:RBDHA:2021:13706](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 89

MK CRvB, 13-01-2022 (publ. 25-01-2022), 21/1754 NOW, 21/1755 NOW

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-1) 1, 3, 4, 10 lid 5

Tweede tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-2) 1, 3, 4, 8 lid 7

Wet financiering sociale verzekeringen (Wfsv) 1 onderdeel o

NOW-1. NOW-2. Uit de polisadministratie volgt dat de dochter van appellant niet verzekerd is voor de sociale verzekeringen, het door appellant opgegeven SV-loon op € 0,00 staat en in de loonaangiften van appellant geen premies zijn afgedragen. Terecht is vastgesteld dat dit betekent dat de dochter van appellant geen werknemer is in de zin van de socialezekerheidswetten en er geen sprake is van gemaakte loonkosten in de zin van de NOW. De vraag of sprake is van een fictieve dienstbetrekking is in dit geval niet relevant.

4.5 [...] Het oordeel van de rechtbank dat de minister terecht heeft geweigerd appellant een tegemoetkoming op grond van de NOW-1 en NOW-2 (NOW) te verstrekken, omdat er geen sprake is van een werknemer in de zin van de NOW wordt volledig onderschreven. De overwegingen die aan het oordeel van de rechtbank ten grondslag liggen worden geheel onderschreven. Hieraan wordt het volgende toegevoegd.

4.6. De NOW is uitsluitend bedoeld om werkgevers tegemoet te komen in de betaling van de loonkosten van werknemers. De minister heeft in de bestreden besluiten 1 en 2 terecht vastgesteld dat voor het begrip werknemer wordt aangesloten bij het begrip werknemer in artikel 1, onderdeel o en p, van de Wet financiering sociale verzekeringen. Het gaat om werknemers in de zin van de Werkloosheidswet, de Ziektewet, de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen of de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering. Uit de polisadministratie volgt dat de dochter van appellant niet

verzekerd is voor de sociale verzekeringen, het door appellant opgegeven SV-loon op € 0,00 staat en in de loonaangiften van appellant geen premies zijn afgedragen. Terecht is vastgesteld dat dit betekent dat de dochter van appellant geen werknemer is in de zin van de socialezekerheidswetten en er geen sprake is van gemaakte loonkosten in de zin van de NOW.

4.7. Appellant wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat aldus een te beperkte uitleg aan de NOW-regeling wordt gegeven. Ook uit de toelichting bij de NOW volgt dat uitdrukkelijk is bedoeld om alleen de loonsom van werknemers met sociaalverzekeringsloon in aanmerking te laten komen voor de subsidie. Met betrekking tot de loonsom is in de Nota van Toelichting bij de NOW-1 (Stcrt. 2020, 19874, p. 9 en 10) het volgende vermeld: "Het subsidiebedrag is gebaseerd op de loonsom.

Vanwege de noodsituatie waarin bedrijven en instellingen zijn komen te verkeren en de gewenste snelheid waarmee de regeling wordt uitgevoerd, zal worden gewerkt met een voorschot van een subsidie over de loonsom. Bij de berekening van de bevoorschotting wordt gebruik gemaakt van de loonsom over een referentieperiode van een maand. In beginsel wordt daarvoor januari 2020 genomen. Uitgegaan wordt van het sociale verzekeringsloon uit tegenwoordige dienstbetrekkingen.

4.8. Anders dan appellant heeft betoogd is de vraag of sprake is van een fictieve dienstbetrekking in dit geval niet relevant. Gelet op artikel 10, vijfde lid, van de NOW-1 en artikel 8, zevende lid, van de NOW-2 wordt uitgegaan van de loonaangiften zoals die op 28 februari 2020, respectievelijk 29 april 2020 zijn ingediend. Aangezien er sprake was van nul-aangiften over januari 2020 en maart 2020 zijn de aanvragen voor een tegemoetkoming in de loonkosten op grond van de NOW-1 en NOW-2 reeds om die reden terecht afgewezen.

4.9. Uit 4.5 tot en met 4.8 volgt dat het hoger beroep niet slaagt. De aangevallen uitspraak zal worden bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:131](#)

JnB 2022, 90

Rechtbank Amsterdam, 15-11-2021 (publ. 24-01-2022), AMS 21/1144

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

PW 5 onder e, 15, 78f

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo 3).

TOZO 3. VOORLIGGENDE VOORZIENING. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser geen recht heeft op een uitkering voor levensonderhoud op grond van de Tozo 3. De rechtbank overweegt dat op grond van vaste rechtspraak een rentedragende lening op grond van de Wsf 2000 een voorliggende voorziening is die als passend en toereikend kan worden aangemerkt. Omdat eiser stond ingeschreven voor een Hbo-opleiding en hij jonger is dan 30 jaar kan eiser dus aanspraak maken op studiefinanciering in de vorm van een rentedragende lening. Dat hij van die aanspraak geen gebruik heeft willen maken omdat hij dan een schuld zou oplopen, maakt niet dat eiser alsnog aanspraak kan maken op Tozo 3. Naar het oordeel van de rechtbank is van dringende redenen als bedoeld in artikel 16 van de PW niet gebleken.

[ECLI:NL:RBAMS:2021:7774](#)

JnB 2022, 91

Rechtbank Amsterdam, 18-11-2021 (publ. 24-01-2022), AMS 21/1469

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

PW 40

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo)

TOZO. Toekenning Tozo voor de periode van 20 april 2020 tot en met 31 mei 2020 en terugvordering toegekende voorschot. Het college heeft hieraan ten grondslag gelegd dat eiser tussen 30 januari 2020 en 20 april 2020 niet over een woon- of briefadres in Nederland beschikte. Eiser kan daarom niet over de gehele periode van 1 maart 2020 tot 20 april 2020 Tozo ontvangen.

De rechtbank stelt vast dat eiser over de periode 30 januari 2020 tot 20 april 2020 niet stond ingeschreven in de gemeente Amsterdam. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college over de periode van 30 januari 2020 tot 20 april 2020 de woon- en leefsituatie van eiser niet kunnen vaststellen. Eiser heeft gesteld noch onderbouwd dat hij over de periode van 30 januari 2020 tot 20 april 2020 over een woon- of briefadres beschikte of dat hij feitelijk in de gemeente Amsterdam woonachtig was. Dat zijn bedrijf wel stond ingeschreven op [adres] in Diemen maakt het oordeel van de rechtbank niet anders, omdat het op grond van artikel 40 van de Pw gaat om een woon- of briefadres van de aanvrager en niet het adres van het bedrijf van de aanvrager.

Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBAMS:2021:7859](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB 2022, 92

ABRS, 26-01-2022, 202100213/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 16, 34

AVG. Artikel 16 van de AVG geeft de betrokkene het recht tot correctie of aanvullen als de persoonsgegevens onjuist of onvolledig zijn. De onjuistheden moeten wel eenvoudig en objectief zijn vast te stellen. I.c. bestrijdt [appellante] de juistheid van de vermelding in de brief van het college dat zij veel meldingen heeft gedaan en dit geen besluit is waartegen bezwaar openstaat. Het in artikel 16 van de AVG neergelegde correctierecht is niet bedoeld om indrukken, meningen, onderzoeksresultaten en conclusies waarmee betrokkene zich niet kan verenigen, te corrigeren of te verwijderen. De juistheid van deze vermeldingen kan in de daarvoor bedoelde procedure aan de orde worden gesteld.

[ECLI:NL:RVS:2022:230](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2022, 93

MK ABRS, 26-01-2022, 202002824/1/A2

algemeen directeur (lees: de directie) van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR),
appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:40, 3:41

Wegenverkeerswet 1994 9, 124, 130, 131, 132

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid (de Regeling) 5, 6, 23

WEGENVERKEERSWET 1994. RIJBEWIJS. TERMIJN INWERKINGTREDING

SCHORSINGSBESLUIT. RECHTSZEKERHEID. In de wegenverkeerswetgeving is geen specifieke termijn voor de inwerkingtreding van een besluit tot schorsing van de geldigheid van een rijbewijs opgenomen. Dan kan worden teruggevallen op de algemene regeling van de Awb. Uit de aard van een besluit kan volgen dat een bestuursorgaan had moeten stilstaan bij de vraag of een besluit direct met de bekendmaking in werking moet treden. I.c. is de rechtbank terecht ervan uitgegaan dat de inwerkingtreding en de ingangsdatum van de schorsing in een bestuursrechtelijke procedure wel degelijk aan de orde kunnen komen en heeft terecht geoordeeld dat het bestreden besluit op bezwaar op dit punt niet deugdelijk gemotiveerd is. Het CBR moet met inachtneming van de uitspraak in hoger beroep een nieuw besluit op bezwaar nemen over de ingangsdatum van de schorsing.

[...] Bij besluit van 8 april 2019 heeft het CBR [wederpartij] een onderzoek naar de rijgeschiktheid opgelegd en de geldigheid van het rijbewijs van [wederpartij] geschorst.

[...] 3. [wederpartij] heeft niet betwist dat hij op 5 november 2018 onder invloed van THC (9,6 µg/l) heeft deelgenomen aan het verkeer. Dit betekent dat niet in geschil is of het CBR hem een onderzoek naar zijn geschiktheid mocht opleggen en de geldigheid van zijn rijbewijs mocht schorsen. Wel in geschil is wanneer de schorsing van de geldigheid van het rijbewijs van [wederpartij] is ingegaan. Het CBR stelt zich op het standpunt dat dit op de dag van verzending van het besluit, in dit geval 8 april 2019, is. [wederpartij] is het hier niet mee eens.

[...] Termijn inwerkingtreding schorsingsbesluit

5.1. In de wegenverkeerswetgeving is geen specifieke termijn voor de inwerkingtreding van een besluit tot schorsing van de geldigheid van een rijbewijs opgenomen. Dan kan worden teruggevallen op de algemene regeling van de Awb. Artikel 3:40 van de Awb, gelezen in samenhang met artikel 3:41 van de Awb, regelt dat een besluit niet in werking treedt voordat het bekend is gemaakt. Bekendmaking geschiedt door toezending of uitreiking van het besluit aan de belanghebbende. In het geval van schorsing van de geldigheid van een rijbewijs is toezending de gebruikelijke manier. Bij toezending geldt de terpostbezorging door het CBR als het moment van bekendmaking. Deze wijze van bekendmaking, volgens de Awb, sluit echter niet uit dat in een besluit wordt bepaald dat het gehele besluit of een bepaald onderdeel ervan pas enige tijd na bekendmaking in werking treedt. Uit de aard van een besluit kan volgen dat een bestuursorgaan had moeten stilstaan bij de vraag of een besluit direct met de bekendmaking in werking moet treden.

5.2. In dit geval is aan de orde of het CBR aan die vraag voldoende aandacht heeft besteed en of het CBR genoegzaam heeft gemotiveerd dat de schorsing van de geldigheid van het rijbewijs van [wederpartij] niet op een later moment dan de bekendmaking van het besluit in werking moet treden. Onmiddellijke inwerkingtreding van een besluit tot schorsing van een rijbewijs dat is bekendgemaakt door toezending per post, kan naar het oordeel van de Afdeling tot onwenselijke situaties leiden. Wie zonder geldig rijbewijs rijdt, stelt zich namelijk bloot aan bestuursrechtelijke en strafrechtelijke sancties. Dat terwijl het bij bekendmaking op die wijze goed denkbaar is dat iemand zonder geldig rijbewijs rijdt terwijl hij of zij zich daarvan niet bewust is, temeer nu een rijbewijs door veel mensen

vrijwel dagelijks wordt gebruikt. Het rijden zonder geldig rijbewijs is ingevolge artikel 9, vijfde lid, van de Wvw 1994 pas strafbaar wanneer de bestuurder weet of redelijkerwijs moet weten dat de geldigheid van zijn rijbewijs is geschorst. Maar ook wanneer een bestuurder die niet wist of redelijkerwijs moest weten dat hij of zij zonder geldig rijbewijs reed uiteindelijk niet wordt veroordeeld voor het overtreden van artikel 9, vijfde lid, van de Wvw 1994, kunnen de gevolgen van een aanhouding zonder geldig rijbewijs voor die bestuurder onevenredig belastend zijn. In die zin sluiten het algemene uitgangspunt uit de Awb over de inwerkingtreding en de uitvoeringspraktijk onder de Wvw 1994 niet naadloos op elkaar aan. Het geval van [wederpartij] is daarvan een voorbeeld. Hoewel hij uiteindelijk strafrechtelijk is vrijgesproken, is hij wel aangehouden, heeft hij na aanhouding korte tijd vastgezet en is hij vervolgd voor het rijden zonder geldig rijbewijs. De rechtszekerheid en een zorgvuldige besluitvorming vereisen dat het CBR zich rekenschap geeft van deze discrepantie tussen het bestuursrecht en het strafrecht en dus zo nodig een "veiligheidsmarge" in acht neemt wanneer het schorsingsbesluit wordt bekendgemaakt door toezending ervan. Met andere woorden, het CBR moet in het kader van de rechtszekerheid een moment van inwerkingtreding bepalen, op grond waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat degene tot wie het besluit is gericht daarvan kennis heeft genomen of redelijkerwijs heeft kunnen nemen. Dat betekent dat een termijn moet worden bepaald die niet alleen past bij de mate van urgentie, maar ook bij de wijze van bekendmaking. Bij enkel toezending per post geldt dat bezorging - en de daaraan gekoppelde mogelijkheid van het besluit kennis te nemen - op zijn vroegst op enig moment van de volgende dag plaatsvindt, en veelal later. Indien het CBR onmiddellijk een effectieve schorsing nodig acht vanwege het belang van de verkeersveiligheid in een concreet geval, kan het kiezen voor de in de Awb opgenomen mogelijkheid van uitreiking in plaats van toezending of ervoor zorgen dat de betrokkene anderszins alvast op de hoogte is van de schorsing van zijn rijbewijs.

5.3. De rechtbank heeft het aspect van de rechtszekerheid onderkend en daarom aansluiting gezocht bij de in de wet geregelde termijn voor de inwerkingtreding van een ongeldigverklaring van het rijbewijs. Een schorsing op grond van artikel 131, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wvw 1994 is echter niet hetzelfde als een ongeldigverklaring in de gevallen die zijn geregeld in de artikelen 124 en 132 van de Wvw 1994. De Afdeling volgt de rechtbank niet in haar oordeel dat in beide situaties standaard dezelfde termijn van zeven dagen na de bekendmaking van het besluit moet worden toegepast zo lang de wetgever niet anders heeft bepaald. Dit leidt echter niet tot algehele vernietiging van de uitspraak van de rechtbank. De rechtbank is er terecht van uitgegaan dat de inwerkingtreding en de ingangsdatum van de schorsing in een bestuursrechtelijke procedure wel degelijk aan de orde kunnen komen en heeft terecht geoordeeld dat het bestreden besluit op bezwaar op dit punt niet deugdelijk gemotiveerd is. In het geval van [wederpartij] geldt dat temeer nu de urgentie van de schorsing door de traagheid van het CBR ongeloofwaardig is geworden. Het argument van het CBR dat de verkeersveiligheid vergt dat een besluit tot schorsing zo snel mogelijk in werking treedt, kan in zijn geval namelijk niet overtuigen, omdat het CBR na de overtreding van 5 november 2018 ruim vijf maanden heeft gewacht met het opleggen van de schorsing. Daarbij dient ook te worden bedacht dat, zoals hiervoor al is overwogen, het CBR een schorsingsbesluit op andere wijze bekend kan maken indien het onmiddellijke inwerkingtreding ervan uit het oogpunt van verkeersveiligheid noodzakelijk vindt. Het CBR zal de datum van inwerkingtreding van het schorsingsbesluit van [wederpartij] nader moeten bepalen en motiveren.

Conclusie

6. De rechtbank heeft het besluit op bezwaar terecht vernietigd. Zij is echter te ver gegaan door ook het besluit van 8 april 2019 gedeeltelijk te herroepen en de inwerkingtreding daarvan te bepalen op

zeven dagen na 8 april. De Afdeling zal de herroeping van het besluit van 8 april 2019 ongedaan maken. Het CBR moet met inachtneming van de uitspraak in hoger beroep een nieuw besluit op bezwaar nemen over de ingangsdatum van de schorsing. Met het oog op een efficiënte afdoening van het geschil ziet de Afdeling aanleiding om met toepassing van artikel 8:113, tweede lid, van de Awb te bepalen dat tegen het nieuwe besluit alleen bij haar beroep kan worden ingesteld. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:243](#)

JnB 2022, 94

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 18-01-2022 (publ. 21-01-2022), AWB 21/2041

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen, verweerder.

Wegenverkeerswet 1994 130 lid 1, 131 lid 3, 133, 134

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 23 lid 1

Regeling eisen geschiktheid 2000 2

WEGENVERKEERSWET 1994. RIJBEWIJS. Ongeldigverklaring rijbewijs. I.c. wordt verzoeker niet gevolgd in zijn stelling dat verzoeker psychisch en lichamelijk niets mankeerde en dat niet bleek van een problematisch patroon van druggebruik. Uit de politieverhoren, de medische gedingstukken uit de gezondheidszorg en zijn eigen verklaring in het Verslag van bevindingen volgt immers, dat hij tot het laatste incident op 25 april 2021 onmiskenbaar een verleden heeft met een terugkerende stoornis in het gebruik van in ieder geval het psychoactieve geneesmiddel Ritalin. De werkzame stof daarvan (Methylfenidaat) valt onder de bepalingen van de Opiumwet. Dat de keurend arts en de psychiater verzoekers Ritalingebruik bij het psychiatrisch onderzoek duiden als druggebruik acht de voorzieningenrechter dan ook niet onjuist. Verder volgt uit de overige eigen verklaringen van verzoeker in het Verslag van bevindingen dat hij tot op die datum positief scoorde op vijf van de kenmerken in DSM-5 classificatie, waar het voldoen aan een positieve score van twee kenmerken reeds voldoende is voor de diagnose drugmisbruik. De keurend arts en psychiater hebben verzoekers score dan ook op goede gronden aangemerkt als drugmisbruik. Het verzoek om een voorlopige voorziening wordt afgewezen.

[ECLI:NL:RBOVE:2022:105](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 95

MK ABRS, 20-01-2022, 202100279/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

Vb 2000 3.6b c

REGULIER. 8 EVRM. De staatssecretaris heeft niet deugdelijk gemotiveerd waarom hij, ondanks de hem toekomende bevoegdheid in artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb 2000, in de nu voorliggende zaak geen afweging heeft gemaakt om ambtshalve een

verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM te verlenen. De verwijzing van de staatssecretaris naar de Werkinstructie laat namelijk onverlet dat, ook als hij vaststelt dat een vreemdeling van rechtswege geen EU-verblijfsrecht meer heeft, hij die vreemdeling alsnog ambtshalve een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM kan verlenen, terwijl die vreemdeling daar, net als in de nu voorliggende zaak, geen aanvraag voor heeft ingediend.

1. De vreemdeling, met de Somalische nationaliteit, beoogt verblijf bij zijn twee biologische dochters, die de Nederlandse nationaliteit hebben. [...]
- 2.1. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretaris de bevoegdheid en niet de plicht heeft om krachtens artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb 2000 de vreemdeling ambtshalve een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM te verlenen. Dat neemt niet weg dat de staatssecretaris deugdelijk moet motiveren waarom hij geen gebruik maakt van die bevoegdheid, die in algemene zin "onverminderd artikel 3.6 en 3.6a" van toepassing is [...]. [...]
- 2.2. In de nu voorliggende zaak heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat de aanvraag van de vreemdeling ziet op het vaststellen van rechtmatig verblijf op grond van het EU-recht en dat hij geen geslaagd beroep op artikel 8 van het EVRM kan doen, omdat een beroep op artikel 8 van het EVRM nooit kan leiden tot de afgifte van het verblijfsdocument waar de vreemdeling om heeft verzocht. In zijn nadere reactie heeft de staatssecretaris desgevraagd toegelicht dat hij geen beleid heeft ten aanzien van het gebruik van de bevoegdheid in artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb 2000 en verder dat hij overeenkomstig Werkinstructie 2020/16 alleen ambtshalve doortoetst aan artikel 8 van het EVRM, als er geen EU verblijfsrecht meer bestaat, omdat het in het verleden van rechtswege is geëindigd, of als de staatssecretaris een EU verblijfsrecht per heden beëindigt en een vreemdeling zich impliciet of expliciet beroept op zijn recht om zijn of haar gezins- of privéleven hier te lande uit te oefenen.
- 2.3. Met deze motivering en nadere reactie heeft de staatssecretaris niet deugdelijk gemotiveerd waarom hij, ondanks de hem toekomende bevoegdheid in artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb 2000, in de nu voorliggende zaak geen afweging heeft gemaakt om ambtshalve een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM te verlenen. De verwijzing van de staatssecretaris naar de Werkinstructie laat namelijk onverlet dat, ook als hij vaststelt dat een vreemdeling van rechtswege geen EU-verblijfsrecht meer heeft, hij die vreemdeling alsnog ambtshalve een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM kan verlenen, terwijl die vreemdeling daar, net als in de nu voorliggende zaak, geen aanvraag voor heeft ingediend. Dat verder, zoals de rechtbank heeft overwogen, uit de uitspraak van 29 januari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:278](#), volgt dat toetsing aan het EU-recht te onderscheiden is van het bepaalde in artikel 8 van het EVRM, is eveneens geen afdoende verklaring waarom de staatssecretaris geen gebruik heeft gemaakt van de bevoegdheid die artikel 3.6b aanhef en onder c, van het Vb 2000 hem geeft, zoals de vreemdeling terecht aanvoert. Ook overigens heeft de staatssecretaris niet toegelicht waarom hij in een geval als dit volgens de Werkinstructie geen gebruik maakt van de bevoegdheid ambtshalve te beoordelen of een vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM. Daarbij komt dat in de nota van toelichting bij het wijzigingsbesluit van 17 december 2013 (stroomlijning toelatingsprocedures; Stb. 2013, 580) in de beknopte passage over artikel 3.6b wordt gewezen op het belang dat door een ambtshalve toets aan een aantal humanitair-reguliere gronden - waaronder die van artikel 8 van het EVRM - direct duidelijk wordt of er een reden is om op die gronden verblijf in Nederland toe te staan. Niet valt in te zien waarom dat belang in een geval als dit niet geldt en een vreemdeling dan alsnog een aparte aanvraag moet

indienen voor de beoordeling van een impliciet of expliciet beroep op artikel 8 van het EVRM. De rechtbank heeft dit niet onderkend. De grief slaagt in zoverre.

[ECLI:NL:RVS:2022:187](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

MVV

JnB 2022, 96

MK ABRS, 26-01-2022, 202006519/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

MVV. Nareis. De staatssecretaris moet in nareiszaken een integrale beoordeling maken van alle overgelegde documenten en/of afgelegde verklaringen. Hij betreft daarbij ook alle andere relevante elementen van het desbetreffende geval. De eisen die de staatssecretaris aan het geleverde bewijs stelt, moeten evenredig zijn aan die elementen. Anders dan voorheen, geldt dat de staatssecretaris bovendien gemotiveerd moet beoordelen of een vreemdeling het voordeel van de twijfel verdient. Met name het belang van betrokken minderjarige kinderen speelt hierbij een belangrijke rol. In Eritrese nareiszaken moet de staatssecretaris verder rekening houden met de informatie in het AA 2020 over de beschikbaarheid van Eritrese documenten. Zo mag hij het ontbreken van geboorteakten in beginsel niet tegenwerpen en het ontbreken van schooldocumenten alleen met een deugdelijke en specifieke motivering. Wel mag de staatssecretaris een plausibele en op de persoon toegespitste verklaring verlangen als een vreemdeling stelt helemaal geen identiteitsdocumenten te bezitten.

Inleiding

1. De vreemdeling stelt de Eritrese nationaliteit te hebben. Zij vraagt in het kader van nareis verblijf bij referent, die volgens haar de vader van haar minderjarig kind en haar echtgenoot is. Ter onderbouwing van haar identiteit en de gestelde gezinsband heeft zij een registratiekaart van de Administration for Refugee & Returnee Affairs (hierna: ARRA), een doopakte en een kerkelijke huwelijksakte (hierna gezamenlijk: de overgelegde documenten) overgelegd. In hoger beroep heeft zij een DNA-onderzoek overgelegd, waarin Verilabs - het onderzoeksinstituut - de familierelatie tussen het minderjarig kind en zowel de vreemdeling als referent 'praktisch bewezen' acht. Niet in geschil is dat zij geen Eritrees paspoort of Eritrese identiteitskaart heeft overgelegd. [...]

1.2. Deze uitspraak gaat over het door de staatssecretaris te hanteren beoordelingskader in Eritrese nareiszaken, met name over de bewijsmaatstaf voor de identiteit en gezinsband in zaken waarin de betrokkenen stellen dat zij een biologisch kerngezin vormen. Dit beoordelingskader is eerder onder meer uiteengezet in het arrest van het Hof van Justitie van 13 maart 2019, C-635/17, E. tegen de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, [ECLI:EU:C:2019:192](#) (hierna: het arrest E.), en de uitspraken van de Afdeling van 16 september 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3146](#) (I) en [ECLI:NL:RVS:2019:3147](#) (II). De Afdeling betreft bij haar overwegingen ook de informatie in het nieuwe Algemeen Ambtsbericht Eritrea van november 2020 (hierna: AA 2020) over de beschikbaarheid van Eritrese documenten. Deze informatie wijkt sterk af van vergelijkbare passages in de eerdere Algemene Ambtsberichten Eritrea van juni 2018 en oktober 2019. [...]

2.1. Anders dan in onder meer de onder 2 genoemde uitspraken zal de Afdeling in het vervolg niet meer spreken over onofficiële/indicatieve en officiële documenten, en/of bewijsnood. Naar het

oordeel van de Afdeling is het gebruik van die termen niet nodig en mogelijk zelfs verwarrend. De staatssecretaris moet namelijk alle documenten - ongeacht hun aard of status - in onderlinge samenhang bij zijn beoordeling betrekken, ongeacht of er bewijsnood bestaat. Wel mag de staatssecretaris - gemotiveerd - aan de overgelegde documenten een verschillende bewijswaarde toekennen en belang hechten aan verklaringen die een vreemdeling voor het ontbreken van documenten heeft gegeven. De Afdeling gebruikt daarom alleen nog de termen 'documenten' en 'de verklaring(en) die een vreemdeling heeft gegeven voor het ontbreken van documenten'.

2.2. De eisen die de staatssecretaris aan het geleverde bewijs stelt, moeten bovendien evenredig zijn aan de andere relevante elementen in de desbetreffende zaak. Andere relevante elementen zijn bijvoorbeeld de leeftijd en het geslacht van de betrokkenen, de omstandigheden waarin zij verkeren, eventuele contra-indicaties en de omstandigheden en administratieve praktijk in het land van herkomst zoals die blijken uit bijvoorbeeld een algemeen ambtsbericht. [...] In nareiszaken geldt verder volgens de Gezinsherenigingsrichtlijn het uitgangspunt dat de lidstaten gezinshereniging begunstigen en in het bijzonder rekening houden met het belang van de betrokken minderjarige kinderen. [...]

2.3. De Afdeling is van oordeel dat deze uitgangspunten met zich brengen dat de staatssecretaris in aanvulling op het huidige beoordelingskader in nareiszaken expliciet bij de beoordeling moet betrekken of er aanleiding bestaat het voordeel van de twijfel te gunnen (vergelijk artikel 31 van de Vw 2000). Bijvoorbeeld als er weliswaar slechts een begin van bewijs ligt, maar contra-indicaties ontbreken en de andere relevante elementen in het voordeel van die vreemdelingen uitvallen. Als er minderjarigen bij een zaak betrokken zijn, speelt hun belang hierbij volgens het arrest E., punt 59, een belangrijke rol. Hoe het voordeel van de twijfel in voorkomend geval het best vorm kan krijgen, is aan de staatssecretaris en zal van geval tot geval verschillen. Meent de staatssecretaris bijvoorbeeld dat een weging van de belangen van de betrokken minderjarige(n) niet mogelijk is, omdat er onvoldoende duidelijkheid bestaat over de gezinsband met de andere betrokkenen, dan kan hij een DNA-onderzoek aanbieden. Verder valt te denken aan het verrichten van nader onderzoek in de vorm van een gehoor, het alsnog laten onderzoeken van documenten en/of een inwilliging van de aanvraag. De staatssecretaris moet de beoordeling van het voordeel van de twijfel bovendien kenbaar en op het desbetreffende geval toegespitst motiveren. Indien de staatssecretaris meent dat er in een zaak geen voor de beoordeling relevante elementen een rol spelen, staat het hem echter vrij om gemotiveerd met dat standpunt te volstaan. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de eerdergenoemde uitspraken van 16 september 2019, onder 13 (I), en onder 13 (II), moet verder de vraag of de staatssecretaris de beoordeling op de juiste wijze heeft verricht per geval, en eerst en vooral door de rechtbank, worden beoordeeld. [...]

Samenvatting

4. Kort samengevat geldt het volgende: de staatssecretaris moet in nareiszaken, tenzij een vreemdeling zijn deel van de samenwerkingsplicht overduidelijk niet is nagekomen, een integrale beoordeling maken van alle overgelegde documenten en/of afgelegde verklaringen. Hij betreft daarbij ook alle andere relevante elementen van het desbetreffende geval. De eisen die de staatssecretaris aan het geleverde bewijs stelt, moeten evenredig zijn aan die elementen. Anders dan voorheen, geldt dat de staatssecretaris bovendien gemotiveerd moet beoordelen of een vreemdeling het voordeel van de twijfel verdient. Met name het belang van betrokken minderjarige kinderen speelt hierbij een belangrijke rol. In Eritrese nareiszaken moet de staatssecretaris verder rekening houden met de informatie in het AA 2020 over de beschikbaarheid van Eritrese documenten. Zo mag hij het ontbreken van geboorteakten in beginsel niet tegenwerpen en het

ontbreken van schooldocumenten alleen met een deugdelijke en specifieke motivering. Wel mag de staatssecretaris een plausibele en op de persoon toegespitste verklaring verlangen als een vreemdeling stelt helemaal geen identiteitsdocumenten te bezitten. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:245](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2022, 97

MK ABRS, 26-01-2022, 202104524/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 40, 42

Richtlijn 2011/95/EU 4

Vw 2000 30a lid 1 d

Vb 2000 3.118b

ASIEL. Opvolgende aanvraag. De staatssecretaris zal ook bij die documenten, waarvan hij de authenticiteit niet kan vaststellen of die niet afkomstig zijn van een objectief verifieerbare bron, moeten onderzoeken en motiveren of dat nieuwe elementen of bevindingen zijn en als dat zo is, of die relevant kunnen zijn voor de beoordeling van de aanvraag. Dat moet hij doen op dezelfde manier als bij eerste asielaanvragen en in samenwerking met de vreemdeling. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid is de staatssecretaris dan niet gehouden om een vreemdeling altijd te horen.

2.1. Deze uitspraak gaat over de betekenis van het arrest LH [[ECLI:EU:C:2021:478](#)] voor de manier waarop de staatssecretaris uitvoering geeft aan artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 en de rechtspraak van de Afdeling hierover. In deze uitspraak komt de Afdeling tot het oordeel dat de toepassing van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, waarbij de staatssecretaris zich op het standpunt stelt dat documenten al geen nieuwe elementen of bevindingen zijn als hij de authenticiteit daarvan niet kan vaststellen of de documenten niet afkomstig zijn van een objectief verifieerbare bron, in strijd is met artikel 40, tweede lid, van de Procedurerichtlijn en artikel 4, tweede lid, van de Kwalificatierichtlijn.

2.2. De staatssecretaris zal ook bij die documenten moeten onderzoeken en motiveren of dat nieuwe elementen of bevindingen zijn en als dat zo is, of die relevant kunnen zijn voor de beoordeling van de aanvraag. Dat moet hij doen op dezelfde manier als bij eerste asielaanvragen en in samenwerking met de vreemdeling. Het arrest LH geeft de Afdeling aanleiding om in deze uitspraak haar rechtspraak hierover te herzien.

2.3. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid is de staatssecretaris niet gehouden om een vreemdeling die ter onderbouwing van zijn opvolgende asielaanvraag documenten heeft overgelegd waarvan hij de authenticiteit niet heeft kunnen vaststellen of die geen objectief verifieerbare bron hebben, altijd te horen. De staatssecretaris kan ervan afzien een vreemdeling in een dergelijk geval te horen als hij die vreemdeling al in de gelegenheid heeft gesteld een zienswijze naar voren te brengen en als het horen niet noodzakelijk is om de nodige kennis omtrent de relevante feiten en de af te wegen belangen te vergaren. Als hij de vreemdeling niet in de gelegenheid stelt om te worden

gehoord, moet hij uitdrukkelijk motiveren waarom een gehoor in dat specifieke geval niet nodig is voor een zorgvuldige voorbereiding van het besluit. [...]

Versillende stappen en fasen bij de beoordeling van een opvolgende asielaanvraag

5.1. Uit het arrest LH, punten 34-38, volgt dat de beoordeling van opvolgende asielaanvragen die de staatssecretaris in het kader van artikel 40, tweede en derde lid, van de Procedurerichtlijn moet maken, bestaat uit twee stappen.

5.2. Stap 1 is de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Deze stap bestaat uit twee fasen.

5.2.1. Fase 1 is het onderzoek of er nieuwe elementen of bevindingen zijn of door de vreemdeling zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Uit punt 50 van het arrest LH volgt dat elementen of bevindingen nieuw zijn wanneer die niet werden onderzocht in het kader van het op de vorige asielaanvraag genomen besluit en waarop dat besluit niet kon worden gebaseerd. Alleen als er nieuwe elementen of bevindingen zijn ten opzichte van de eerdere asielaanvraag, komt de staatssecretaris toe aan fase 2.

5.2.2. Fase 2 is het onderzoek of de nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor internationale bescherming. Het Hof overweegt dat moet zijn voldaan aan beide in fase 1 en fase 2 genoemde ontvankelijkheidsvereisten, maar benadrukt dat het gaat om afzonderlijke vereisten.

5.3. Als aan die vereisten is voldaan, moet de staatssecretaris vervolgens overgaan tot stap 2, die inhoudt dat hij de opvolgende asielaanvraag inhoudelijk beoordeelt. [...]

5.6. Als de staatssecretaris zich op het standpunt stelt dat de opvolgende asielaanvraag voldoet aan de ontvankelijkheidsvereisten (stap 1, fase 1 en fase 2) en hij overgaat tot een inhoudelijke beoordeling (stap 2), moet hij de vreemdeling, volgens artikel 14, eerste lid, van de Procedurerichtlijn, wél altijd horen. De enige uitzondering daarop zijn de gevallen genoemd in het tweede lid van die bepaling. [...]

5.7. Gelet op wat de Afdeling hiervoor heeft overwogen, is artikel 3.118b, derde lid, van het Vb 2000, en de uitwerking daarvan in § C1/2.9 van de Vc 2000 en WI 2019/9, niet in strijd met de Procedurerichtlijn. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat die bepaling buiten toepassing moet worden gelaten.

[ECLI:NL:RVS:2022:208](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 98

HvJEU (Derde kamer), 20-01-2022, C-432/20

ZK

Richtlijn 2003/109/EG 9 lid 1 c

LANGDURIG INGEZETENERICHTLIJN. Artikel 9, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/109/EG moet aldus worden uitgelegd dat elke fysieke aanwezigheid van een langdurig ingezetene op het grondgebied van de Europese Unie binnen een aaneengesloten periode van twaalf maanden, zelfs indien die aanwezigheid binnen deze periode in totaal slechts enkele dagen bedraagt, volstaat om te voorkomen dat deze ingezetene op grond van die bepaling zijn recht op de status van langdurig ingezetene verliest.

[ECLI:EU:C:2022:39](#)

JnB 2022, 99

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 25-01-2022, NL21.18617

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 9

DUBLINVERORDENING. De gestelde verloofde van eiser bevindt zich in Nederland op het moment dat eiser asiel aanvraagt. Peildatum om aanspraken op artikel 9 van de Dublinverordening te beoordelen is gelegen ná toestemming nareis voor de verloofde en vóór datum ingaan van haar verblijfsrecht. Een uitleg van artikel 9 die rekening houdt met niet alleen de bewoordingen, maar ook de opzet en het doel van de Dublinverordening, de context en de algemene beginselen van Unierecht, brengt mee dat in het onderhavige geval de verloofde van eiser op de peildatum in de procedure van eiser moet worden aangemerkt als “persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat”. Verweerder is daarom verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van eiser.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:421](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 100

MK ABRs, 18-01-2022, 202106390/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 100 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Gehoor zonder aanwezigheid van advocaat omdat er twee uren waren verstreken. Wachtijd van twee uur, als bedoeld in paragraaf A5/6.5, vangt aan zodra de staatssecretaris de piketmelding naar de piketcentrale heeft verzonden en niet pas op het moment dat de dienstdoende of voorkeursadvocaat de melding van de piketcentrale heeft ontvangen.

1. De vreemdeling is gehoord voordat hij in bewaring is gesteld. De vreemdeling heeft verklaard dat hij een advocaat bij dit gehoor wilde. De staatssecretaris heeft daarom de Centrale Piketafdeling van de Raad voor Rechtsbijstand (hierna: de piketcentrale) op 6 september 2021 om 07:52 uur ingelicht. Uit een e-mailbericht van 6 september 2021 blijkt dat mr. S. Ben Ahmed de piketmelding heeft geaccepteerd. Het gehoor heeft toch zonder de aanwezigheid van een advocaat plaatsgevonden omdat er twee uren waren verstreken na het inlichten van de piketcentrale en er geen reactie van een advocaat was ontvangen.
2. Volgens paragraaf A5/6.5 van de Vc 2000 worden de piketcentrale of de voorkeursadvocaat bericht over de voorgenomen inbewaringstelling indien de vreemdeling een advocaat bij het gehoor wenst. Er mag met het gehoor zonder bijzijn van een advocaat worden begonnen indien de vreemdeling wel een advocaat bij het gehoor wenst, en er binnen twee uur na de verzending van het bericht over de voorgenomen inbewaringstelling nog geen advocaat aanwezig is. [...]
5. [...] Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 16 juli 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BB1374](#)) vangt de wachtijd van twee uur, als bedoeld in paragraaf A5/6.5, aan zodra de staatssecretaris de piketmelding naar de piketcentrale heeft verzonden. Twee uur is

voldoende voor de piketcentrale om het bericht door te zetten aan de advocaat en voor de advocaat om zich te melden. Ook de omstandigheid dat een piketmelding buiten openingstijden van de piketcentrale kan worden gedaan, betekent niet dat de wachttijd pas zou moeten aanvangen op het moment dat de advocaat de melding heeft ontvangen. De onder 4.1 weergegeven vaste gedragslijn van de staatssecretaris betekent namelijk dat als de piketmelding buiten openingstijden wordt verzonden aan de piketcentrale, altijd pas vanaf 9:00 uur met het gehoor van een vreemdeling mag worden begonnen, zodat er ook in dit geval altijd twee uur is voor de piketcentrale om het bericht door te zetten en de advocaat om zich te melden.

Anders dan de vreemdeling betoogt, volgt uit de uitspraken van de Afdeling van 3 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1304](#), en van 4 oktober 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2207](#), ook niet dat die termijn eerst aanvangt op het moment dat de dienstdoende of voorkeursadvocaat de melding van de piketcentrale heeft ontvangen.

Dat, naar de vreemdeling stelt, het lang kan duren voordat de piketcentrale de piketmelding doorstuurt naar de dienstdoende of voorkeursadvocaat zodat de advocaat daardoor in tijdnood kan komen, betekent ook niet dat de wachttijd van twee uur moet aanvangen op het moment dat de advocaat de piketmelding heeft ontvangen. In dat geval is van belang dat het, zoals de Afdeling in de eerder vermelde uitspraak van 3 juni 2020 heeft overwogen, op de weg van de advocaat ligt om na ontvangst van de piketmelding contact op te nemen met de staatssecretaris om hem de situatie rond de late doorzending van de piketmelding uit te leggen en vervolgens een afspraak te maken om alsnog bij het gehoor aanwezig te zijn. Indien de tijd daarvoor dusdanig kort is dat dit in redelijkheid niet meer van de advocaat kan worden verlangd, komt de handelwijze van de piketcentrale voor risico van de staatssecretaris. In dat geval moet de rechter beoordelen of de met de inbewaringstelling gediende belangen in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen.

[ECLI:NL:RVS:2022:189](#)

[Naar inhoudsopgave](#)